

1 De Westmuur

LUITENANT MAC GILLAN VAN DE KONINKLIJKE GARDE VAN DE FELS kromde zijn schouders tegen de heksenwind die over de bevroren kale vlakte gierde. Hij sloeg de teugels om de zadelknop en liet zijn paard Marauder zelf zijn weg vinden naar het garnizoensgebouw bij de Westerpoort, ruim een halve kilometer verderop.

Gillan had beter verdiend dan deze ellendige standplaats in deze ellendige uithoek van het Koninginnenrijk van de Fells. Grenspatrouilles waren werk voor het gewone leger – de buitenlandse huurelingen, de zogeheten Streepmannen, en de thuisgarde van de hooglanders. Niet voor een lid van de elitegarde van de koningin.

Hij was pas een maand weg uit de stad, maar hij miste de rauwe omgeving van Zuiderbrug. Daar kon hij tijdens zijn nachtelijke rondes meer dan genoeg afleiding vinden – kroegen, gokhallen en vrouwen. In de hoofdstad had hij connecties in de hoogste kringen, mensen met geld, die hem volop gelegenheid boden om privé nog wat bij te verdienen.

Toen was het allemaal fout gegaan. Er was een gevangenisoproer geweest in de kazerne van Zuiderbrug en ene Rebecca, een straatmeid van de Voddenrapers, had een brandende toorts in zijn gezicht geduwd. Hieraan had hij een blind oog overgehouden, en een rode, glimmende huid, die strak stond van het littekenweefsel.

In de nazomer was hij samen met Magot, Slob en een paar anderen de Voddenwijk in getrokken om een gestolen amulet terug te halen. Hij had de klus heimelijk uitgevoerd, in opdracht van Heer

Bayar, Hoogmagiër en raadsheer van de koningin. Ze hadden dat krot van onder tot boven uitgekamd en zelfs het stalerf ondersteboven gekeerd, maar ze hadden niets gevonden, noch het toverstuk, noch Zilverband Alister; de straatdief die het had gestolen.

Toen ze navraag hadden gedaan bij de armoedzaaiers die er woon- den, hadden de vrouw en haar blaag van een dochter beweerd dat ze nog nooit van Zilverband Alister hadden gehoord en niets af wisten van een amulet. Uiteindelijk had hij het krot met armoedzaaiers en al tot de grond toe afgebrand. Een mooie waarschuwing voor andere dieven en leugenaars.

Marauder, die aanvoelde dat Gillan niet oplette, nam het bit tussen zijn tanden en zette een sukkeldrafje in. Gillan griste de teugels terug en wist zijn paard na wat opzichtige bokkensprongen weer in bedwang te krijgen. Hij wierp zijn mannen een dreigende blik toe, waarna de grijns snel van hun gezichten verdween.

Dat kon hij er nog net bij hebben: zijn nek breken tijdens een roemloze expeditie in niemandsland.

Sommigen zouden Gillans overplaatsing naar de Westmuur als een promotie beschouwen. Hij was tot luitenant benoemd en had de leiding gekregen over een massief, somber fort, honderd andere ballingen – allemaal mannen uit het gewone leger – en zijn eigen groepje blauwjassen. Het was een grotere post dan zijn vorige, in de kazerne van Zuiderbrug.

Alsof hij blij was met het commando over een mesthoop.

De Westerpoort bewaakte de Westmuur en het troosteloze, vervallen dorp Westerpoort. De muur vormde de afscheiding tussen de bergachtige Fells en de Bevende Moerassen. De moerasgrond van dit verdronken land was te dik om in te zwemmen en te slap om op te lopen. Je kon er alleen te voet doorheen reizen, of na de zonnende, als de grond hard bevroren was.

Het commando over Fort Westerpoort bood dan ook weinig mogelijkheden voor een ondernemende man als Mac Gillan. Hij vatte zijn nieuwe benoeming op zoals die was bedoeld: als straf omdat hij Heer Bayar niet had gegeven wat die hebben wilde.

Hij had geluk dat hij de teleurstelling van de Hoogmagiër had overleefd.

Gillan en zijn drie mannen reden spetterend door de met keien geplaveide straten van het dorp en stegen af op het stalerf van het fort.

Toen Gillan Marauder naar zijn stal bracht, veegde Robbie Slob, zijn officier van dienst, bij wijze van saluut met zijn hand langs zijn voorhoofd. 'We hebben drie bezoekers uit Fellsmars die u willen spreken, luitenant,' zei Slob. 'Ze wachten binnen op u.'

Gillans hoop flakkerde op. Misschien betekende dit eindelijk nieuwe orders uit de hoofdstad. En een einde aan zijn onverdiende ballingschap.

'Hebben ze een naam opgegeven?' Gillan wierp Slob zijn handschoenen en doorweekte cape toe en streek zijn haar glad met zijn vingers.

'Ze zeiden dat ze alleen met u wilden praten, luitenant,' zei Slob. Hij aarzelde. 'Het zijn jonge blauwbloedjes. Nauwelijks meer dan jongens.'

Het sprankje hoop doofde. Waarschijnlijk arrogante zoontjes van adellijke families, op weg naar de academies van Ogdensfort. Precies waar hij geen behoefte aan had.

'Ze eisten logies in de officiersvleugel,' vervolgde Slob, Gillans bange vermoeden bevestigend.

'De adel schijnt soms te denken dat we er hier een jeugdherberg voor verwend blauwbloedgrut op na houden,' gromde Gillan. 'Waar zijn ze?'

Slob haalde zijn schouders op. 'In de officierszaal, luitenant.'

Gillan schudde de regen van zich af en stapte de vesting binnen. Hij had nog maar nauwelijks de binnenplaats overgestoken, toen hij muziek hoorde. Een basilka en een blokfluit.

Gillan stootte met zijn schouders de deuren naar de officierszaal open en trof bij het haardvuur drie jongens aan; nauwelijks boven de Naamleeftijd. Het biervat op het buffet was aangebroken en ze hadden lege kroezen voor zich staan. Aan de lodderige, verzadigde uitdrukking op hun gezichten te zien hadden ze zich flink te goed gedaan. Op de tafel stonden de overblijfselen van een overvloedig maal, waaronder de afgekloven resten van een grote ham die Gillan voor zichzelf had bewaard.

In een hoek stonden de muzikanten, een knap jong meisje met de blokfluit en een man, waarschijnlijk haar vader, met de basilka. Gillan herinnerde zich dat hij ze eerder in het dorp voor wat kleingeld had zien spelen op de hoeken van de straat.

Toen Gillan binnenkwam, stierf de muziek weg en de muzikan-

ten bleven bleek en met grote ogen staan, als in het nauw gedreven dieren voor de loop van de jager. De vader trok zijn bevende dochter tegen zich aan, streek haar blonde haar glad en sprak zacht wat woordjes tegen haar.

De jongens bij het vuur negeerden Gillans binnenkomst en klapten traag. ‘Niet geweldig, maar beter dan niets,’ zei een van hen met een spottende grijns. ‘Net als de accommodatie.’

De langste van de drie kwam elegant overeind en schudde zijn zwarte haar naar achteren. Toen hij de littekens op Gillans gezicht zag, huiverde hij en zijn blauwbloedgezicht vertrok van weerzin.

Gillan klemde zijn kaken op elkaar. ‘Korporaal Slob zei dat u me wilde spreken,’ zei hij.

‘Ja, luitenant Gillan. Ik ben Micah Bayar en dit zijn mijn neven, Arkeda en Miphis Mander.’ Hij gebaarde naar de twee anderen, beiden roodharig, de een slank, de ander gedrongen. ‘We zijn op weg naar de academie van Ogdensfort, maar omdat we hier langskwamen, is mij gevraagd een boodschap uit Fellsmars aan u over te brengen.’ Hij liet zijn ogen naar de lege dienstkamer glijden. ‘Misschien kunnen we daar praten.’

Met bonzend hart keek Gillan naar de stola’s die over de schouders van de jongen lagen gedrapeerd. Ze waren versierd met valken in duikvlucht, het familieteken van de Bayars.

Ja. Nu zag hij de gelijkenis – iets in de vorm van de ogen van de jongen en de geprononceerde gelaatstrekken. Door het zwarte haar van de jonge Bayar liepen vegen tovenaarsrood.

De andere twee droegen ook stola’s, maar met een ander familieteken. Fells-katten. Het waren dus alle drie tovenaarszonen, en een van hen was de zoon van de Hoogmagiër.

Gillan schraapte nerveus zijn keel. ‘Zeker, zeker, edele heer. Ik hoop dat het eten en drinken naar wens was.’

‘Het was... voedzaam, luitenant,’ antwoordde de jonge Bayar. ‘Maar ik vrees dat het slecht is gevallen.’ Hij tikte met twee vingers op zijn maagstreek en de twee andere jongens schoten spottend in de lach.

Kies een ander onderwerp, dacht Gillan. ‘U lijkt sprekend op uw vader. Ik zag meteen dat u zijn zoon was.’

De jonge Bayar fronste zijn wenkbrauwen, wierp een blik in de richting van de muzikanten en richtte zijn ogen weer op Gillan. Hij

opende zijn mond om iets te zeggen, maar Gillan, die zijn zegje wilde doen, ging snel verder. 'Het was niet mijn schuld, weet u, dat van die amulet. Die Zilverband Alister is een doortrapte schurk. Maar uw vader heeft de juiste persoon uitgekozen om deze klus te klaren. Als iemand hem kan vinden, ben ik het, en ik zal ook zorgen dat dat toverstuk terugkomt. Ik moet alleen terug naar de stad. Dat is het enige.'

De jongen bleef roerloos staan. Hij staarde Gillan met samengeknepen ogen aan, zijn mond vertrokken tot een strakke, afkeurende streep. Toen wendde hij zich hoofdschuddend tot zijn neven. 'Miphis. Arkeda. Blijf hier,' zei hij. 'Neem nog wat bier, als je maag het kan verdragen.' Hij maakte een kort handgebaar naar de muzikanten. 'Verlies die twee niet uit het oog. Laat ze niet weggaan.'

De jonge Bayar wenkte Gillan met gekromde vinger naar zich toe. 'Jij. Meekomen.' Zonder te kijken of Gillan hem volgde, liep hij met grote passen de dienstkamer in.

Verward liep Gillan achter hem aan. De jonge Bayar stond voor het raam dat uitkeek op het stalerf. Zijn handen rustten op de stenen vensterbank. Hij wachtte tot Gillan de deur achter zich had gesloten voor hij zich naar hem toedraaide. 'Jij... idioot,' zei de jongen. Zijn gezicht was bleek, zijn ogen stonden hard en glinsterden als Delphi-kool. 'Ongelofelijk dat mijn vader zich inlaat met een stomkop als jij. Niemand mag weten dat jij voor mijn vader werkt, begrepen? Als commandant Byrne hier lucht van krijgt, kan dat ernstige gevolgen hebben. Mijn vader zou van verraad beschuldigd kunnen worden.'

Gillans mond werd op slag kurkdroog. 'Juist. Natuurlijk,' stamelde hij. 'Ik... eh... nam aan dat de andere jonge magiërs bij u hoorden en...'

'Je wordt niet betaald om dingen aan te nemen, luitenant Gillan,' zei Bayar. Hij liep met kaarsrechte rug naar Gillan toe. Zijn stola's bewogen mee op de bries die door het raam naar binnen kwam. Gillan week steeds verder naar achteren, tot hij tegen de diensttafel stootte.

'Als ik niemand zeg, bedoel ik niemand,' zei Bayar. Zijn vingers speelden met een kwaadaardig uitziende hanger om zijn hals. Het was een valk die was uitgesneden uit een glinsterende, rode edel-

steen – een toverstuk, net als de amulet die Gillan in de Voddenbuurt niet had kunnen vinden. ‘Met wie heb je hier nog meer over gesproken?’

‘Met niemand, dat zweer ik op het bloed van de demon. Ik heb het verder tegen niemand gezegd,’ fluisterde Gillan. De angst sneed als een mes door hem heen. Hij stond in balans, met zijn benen iets uit elkaar, klaar om opzij te springen als het tovenaarsjong een vlam naar hem toe zou werpen. ‘Ik wilde de edele heer alleen duidelijk maken dat ik mijn best had gedaan om de steen in handen te krijgen, maar dat hij nergens te vinden was.’

Er gleed een blik van afkeer over het gezicht van de jongen, alsof dit een onderwerp was waar hij liever niet te lang bij wilde stilstaan. ‘Wist je dat terwijl jij in de Voddenbuurt op zoek was naar de amulet, Alister mijn vader heeft aangevallen en bijna heeft gedood?’

Gloeïende bloed en botten, dacht Gillan huiverend. Alister, de bendeleider van de Voddenrapers, stond bekend als een onverschrokken, gewelddadig en meedogenloos heerschap. Nu leek het erop dat hij ook nog levensmoe was. ‘Is... is alles in orde met Heer Bayar?’ *Is Alister dood?*

De jonge Bayar beantwoordde zowel de uitgesproken als de onuitgesproken vraag. ‘Mijn vader is hersteld. Alister is helaas ontsnapt. Mijn vader heeft moeite met het vergeven van incompetent gedrag,’ zei hij. ‘Van wie dan ook.’ Gillan werd verrast door de bittere klank in de stem van de jongen.

‘Eh... juist,’ zei Gillan. Met de moed der wanhoop sprak hij verder, vastbesloten om zijn zaak te bepleiten. ‘Ik verspil hier mijn tijd, edele heer. Stuur me terug naar de stad, dan zweer ik u dat ik de jongen zal vinden. Ik ken de straat, en ik ken de bendes die het er voor het zeggen hebben. Alister moet vroeg of laat in de Voddenbuurt opduiken, ook al beweerden zijn moeder en zus dat hij daar in geen weken was geweest.’

De jonge Bayar kneepte zijn ogen samen en leunde met gebalde vuisten naar voren. ‘Zijn moeder en zus? Alister heeft een moeder en een zus? Zijn die steeds in Fellsmars?’

Gillan grijnsde. ‘Er is niet veel van ze over, denk ik. We hebben ze in hun huis opgesloten en de hele boel in de fik gestoken.’

‘Je hebt ze vermoord?’ De jonge Bayar staaarde hem aan. ‘Ze zijn dóód?’

Gillan likte over zijn lippen. Hij vroeg zich af waar hij in de fout was gegaan. 'Nou, het leek me goed om iedereen duidelijk te maken dat je maar beter de waarheid kunt spreken als Mac Gillan vragen stelt.'

'Je bent écht een idioot!' Bayar schudde langzaam zijn hoofd, zijn ogen strak op Gillans gezicht gevestigd. 'We hadden Alisters moeder en zus kunnen gebruiken om hem uit zijn schuilplaats te lokken. We hadden iets gehad om hem in ruil aan te bieden voor de amulet.' Hij balde machteloos zijn vuist. 'We hadden hem kunnen hébben.'

Gloeierende botten, dacht Gillan. Hij kon het bij een tovenaars ook nooit goed doen. 'Dat denkt u misschien, maar neemt u van mij aan, een bendeleider als Alister heeft een hart zo koud als Dyrnnewater. Denkt u dat het hem iets kan schelen wat er met zijn moeder en zus gebeurt? Nee. Hij geeft alleen om zichzelf.'

De jonge Bayar wuifde zijn woorden weg. 'Dat zullen we nu nooit meer weten, nietwaar? Hoe dan ook, mijn vader heeft je diensten niet nodig bij de jacht op Alister. Die taak heeft hij aan anderen toegewezen. Ze zijn erin geslaagd de straatbendes uit de stad te verdrijven, maar Alister hebben ze nog niet gevonden. We hebben reden om aan te nemen dat hij Fellsmars heeft verlaten.'

De jongen wreef met de muis van zijn hand over zijn voorhoofd, alsof hij hoofdpijn had. 'Maar goed. Mocht je Alister ooit tegen het lijf lopen, bij toeval of anderszins, mijn vader wil dat hij levend en ongedeerd bij hem wordt gebracht, mét de amulet. Als je daarin zou slagen, zou je natuurlijk rijkelijk worden beloond.' De jonge Bayar probeerde onverschillig te kijken, maar de gespannen trekken rond zijn ogen vertelden een ander verhaal.

De jongen haat Alister, dacht Gillan. Was het omdat Alister had geprobeerd zijn vader te vermoorden? Hoe het ook zij, hij begreep dat het geen zin had om verder aan te dringen op zijn terugkeer naar Fellsmars. 'Juist ja,' zei hij, terwijl hij zijn best deed om zijn teleurstelling te verbergen. 'Maar goed, wat brengt u naar Westerspoort? U zei dat u een boodschap voor me had.'

'Een gevoelige kwestie, luitenant. Een zaak die discretie vereist.' De jongen maakte duidelijk dat hij betwijfelde of Gillan tot discretie in staat was. Wat dat ook maar was.

'Zeker, edele heer. Op mij kunt u rekenen,' zei Gillan gretig.

‘Heb je al gehoord dat prinses Raisa vermist is?’ vroeg Bayar abrupt.

Gillan probeerde zo neutraal mogelijk te kijken. Competent. Een en al discretie. ‘Vermist? Nee, edele heer, dat had ik nog niet gehoord. We krijgen hier weinig nieuws. Hebben ze enig idee...’

‘We denken dat er een kans bestaat dat ze het land zal proberen te verlaten.’

O, dacht Gillan. Dus ze is weggelopen. Had ze ruzie gehad met haar moeder? Had ze een romance aangeknoopt met iemand van de verkeerde soort? Iemand uit het gewone volk misschien? De prinsessen van de Grijze Wolven stonden bekend om hun koppigheid en avontuurlijke inslag.

Zelf had hij prinses Raisa één keer van dichtbij gezien. Ze was klein maar goedgevormd, met een taille waar een man met gemak zijn handen omheen kon leggen. Ze had hem met die groene heksenogen van haar van top tot teen opgenomen en iets gefluisterd tegen de dame naast haar.

Maar dat was verleden tijd. Nu wendden vrouwen hun hoofd af als hij ze een drankje aanbood.

Vroeger was de prinses misschien onder de indruk geweest van een man als hij – een man van de wereld, een militair. Hij had er zelfs over nagedacht hoe het zou zijn om...

Bayars stem onderbrak zijn gedachten. ‘Luister je, luitenant?’

Gillan dwong zijn aandacht terug naar het gesprek. ‘Jazeker, edele heer. Natuurlijk. Eh... wat zei u als laatste?’

‘Ik zéi dat het ook mogelijk is dat ze haar toevlucht heeft gezocht bij de koperkoppen, familie van haar vader in Kamp Demonai of Marisa Pijnhout.’ Bayar haalde zijn schouders op. ‘Ze beweren dat ze daar niet is, dat ze waarschijnlijk naar het zuiden is gegaan en het koninginnenrijk heeft verlaten. Maar de zuidgrens wordt goed bewaakt. Het kan dus zijn dat ze probeert weg te komen via Westervoort.’

‘Maar... waar zou ze dan naartoe moeten? Er is overal oorlog.’

‘Het kan zijn dat ze niet helder nadenkt,’ zei Bayar. Er trok een kleur over zijn bleke gezicht. ‘Daarom is het belangrijk dat we haar onderscheppen. Het is mogelijk dat de kroonprinses zichzelf in gevaar brengt. Dat ze ergens naartoe gaat waar we haar niet kunnen bereiken. Dat zou... rampzalig zijn.’ De jongen sloot zijn ogen en